

løser den i dens Bestanddele og ser, at heraf alene Indkomst- og Formueskatten udgør 134 Mill. Kr., hvortil kommer ekstraordinært den foreslaaede Bibeholdelse af de midlertidige Forhøjelseslove, som vi nu behandler, med 146 Mill. Kr., altsaa i alt 280 Mill. Kr., synes det mig, at det i Virkeligheden er et foruroligende stort Beløb, og det er et Vidnesbyrd om, at denne Skattekilde er presset saa haardt, ogsaa igennem store Skatteprocenter, at den meget let kan berede Skuffelser.

Maa jeg til Illustration af disse Udtalelser nævne nogle ganske faa Tal. I Aaret 1910—11 var den samlede Indkomst i dette Land 702 Mill. Kr. Den steg jævnt til 1915—16, da den var 976 Mill. Kr. Den steg derefter i et lidt raskere Tempo i 1916—17, 1917—18, 1918—19 og 1919—20, i hvilket sidste Aar den var 2 458 Mill. Kr. Hvad Formuen angaar, udgjorde den samlede Formuemasse her i Landet i 1910—11 4 722 Mill. Kr. Ogsaa den steg jævnt til 1915—16, da den udgjorde 5 303 Mill. Kr., for derefter at tage lidt stærkere Spring til i 1916—17: 6 002 Mill. Kr., i 1917—18: 7 771 Mill. Kr., i 1918—19: 8,571 Mill. Kr. og i 1919—20: 9 640 Mill. Kr. Denne stærke Stigning af Formuen i de senere Aar er for en Del repræsenteret ved de stigende Kurser som ved den forhøjede Ejendoms skyld. Det kan altsaa igen blive til, hvad det egentlig er: Papir.

Hvis vi nu ser paa de direkte Skatter og paa deres Stigning i det samme Tidsrum, saa var de i 1910—11: 15,6 Mill. Kr. og i 1919—20: 390,3 Mill. Kr., det vil sige en Stigning af 25 Gange; og hvis vi udskiller Indkomst- og Formueskatten, var den i 1910—11: 10 Mill. Kr. og i 1919—20: 325 Mill. Kr., det vil sige, at den er steget 32 Gange i samme Tidsrum, hvori Indkomsten er steget 3 1/2 Gang, og Formuen er godt og vel fordoblet. Dette er Udtryk for, at denne Skattekilde er i høj Grad udnyttet baade gennem en mere energisk Ligning og gennem Anvendelsen af betydelig større Skatteprocenter; der kan derfor, som jeg allerede har nævnt, ved en Nedgang i Erhvervenes Indtægter fremkomme ret ubehagelige Udslag af denne Skattekilde overfor Statskassen.

Lad mig med Hensyn til denne Mulighed tilføje et Par Ord om Erhvervenes Indtægter. Efter mit Kendskab til Erhvervene og til Skattevæsenet tror jeg, at den højtærede Finansminister har Ret i sin Bedømmelse af Forholdene, naar han anslaaer, at Opretholdelsen af disse midlertidige Skatteforhøjelser i det kommende Aar vil

indbringe de af ham nævnte Beløb, men jeg vil dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg tror, det vil volde meget Besvær for adskillige Erhverv i det kommende Aar at udrede de Skatter, som er dem paalagte. Jeg tror, at naar Nedgangen i Varepriserne, som vil øve Indflydelse gennem de paagældendes Varelager, kommer, vil det komme til at knibe for adskillige Erhverv at skaffe de fornødne kontante Penge til at udrede de særdeles høje Skatter. Og denne Nedgang staar ikke ude i det fjerne. Det forundrede mig derfor noget at lægge Mærke til, at ærede Medlemmer var noget tilbøjelige til at raillere over, hvad Finansministeren udtalte om Prisnedgang og Vareprisfald ude i den store Verden — Prisfaldet er saa vist allerede ved at komme ind over os.

Men da de Skatter, det her drejer sig om, er et Produkt af dette Aars Skatteindtægt, saa tror jeg, at de, om end med noget Besvær, i det væsentlige vil indgaa. Anderledes tror jeg, at Forholdet kommer til at ligge, naar vi kommer til Finansaaret 1922—23; saa tror jeg, at den allerede sporede Nedgang i Købeevnen, Prisfaldet og andre Vanskeligheder vil give sig Udslag i, at man ikke paa langt nær kan paaregne de Indtægter af denne Skattekilde, som vi har kunnet paaregne i det sidste Par Aar. Allerede i Aar mærker vi, hvad det vil komme til at betyde, at betalte Skatter skal fradrages — hvilket i og for sig er ganske selvfølgeligt og rimeligt —, og det har vakt noget Anstød, at ikke alle Skatter hidtil har kunnet fradrages.

At dette Vareprisfald er Vejen til mere normale Forhold, erkendes vel af alle og maa for saa vidt ogsaa hilses med Tilfredshed; men det er dog vist at ønske, at Prisfaldet ikke skal blive alt for voldsomt, da det saa i sine Virkninger kan blive ret ubehageligt for adskillige Forretningsindehavere og for adskillige af Erhvervene her i dette Land.

Overfor mine Bemærkninger om denne Side af Finanslovens § 5, om de direkte Statsskatter, er der maaske adskillige ærede Medlemmer, der vil henvise mig til den anden Side af § 5, Told- og Forbrugsafgifterne, og maaske vil gøre det med den Motivering, at denne Skattekilde ikke er tilstrækkelig udnyttet, derfor ikke udtømt og derfor endelig mere sikker i sin Udnyttelse i Fremtiden. Jeg forstaaer selvfølgelig, at egentlige Toldafgifter ikke er medtagne i dette Lovforslag, da de dertil hørende Forhold overvejes med en gennemgribende Revision for Øje, og allerede af denne Grund skal jeg undlade at komme ind paa denne Side af Sagen. Jeg ønsker kun for det